

První ukázka

Sestup do hlavního řídicího centra trval deset minut. Bylo umístěné v polovině délky Archy, což znamenalo několik desítek přestupování. V Arše nebyl jediný výtah, který by bez přerušení probíhal celým modulem. Zuvojde měly na svou délku tři, vždy bylo nutné přejít bočními vraty do sousedních. Giweruzané nám to usnadňovali jak mohli. Před každým výtahem nás už očekávali s dokořán otevřenými dveřmi. Když nás ale čekali s otevřenými vraty i mezi sousedními zuvojde, pochvaly se ode mě nedočkali.

„Nepřejte si, co se stane, jestli tahle vrata otevřete ještě jednou současně,“ vybuchl jsem na překvapené správce. „Jste tady hlavně proto, abyste ručili za hermetičnost. Znáte předpisy? Určitě ano. Vymysleli jsme je, abyste je obcházeli? Určitě ne.“

„Když my jsme vám to chtěli usnadnit,“ hájil se správce. „Pro jednou se snad tolik nestalo...“

„Pro jednou vám to prošlo,“ odsekl jsem. „Příště to bude horší. Místo abyste nás urychlili, zdrželi jste nás více než jiní.“

Těžká vrata se za námi rychle uzavírala.

„Neměl bys je peskovat,“ zastal se správců Orgo Plyok. „Oni to jistě mysleli dobře.“

„Cesta do pekel bývá dlážděna dobrými úmysly,“ odpověděl jsem mu pozemským příslovím. Fairlie se usmála. Před ní jsem tohle přísloví použil mnohokrát a měla dost času si je promyslet a vychutnat.

Konečně jsme poslední chodbou vešli do sálu s několika řadami ovládacích pultů. Centrum Archy bylo jejím největším velínem. Každý modul měl svůj, každá trojvrstva další, ale jen odtud bylo možné řídit celé to grandiózní soulodí. Neměl jsem ale čas pyšnit se, že jsem svým dílem přispěl ke stavbě něčeho tak obrovského. Teď jsem měl zodpovědnost za všechny lidi. Byla jich tu téměř miliarda, vlastně všichni obyvatelé Giweruzu – až na pár výjimek, o které právě teď šlo.

„Jak to tu vypadá?“ začal jsem, sotva jsem vstoupil.

„Vítejte k nám!“ otočil se k nám šéfpilot. Byl to Murani Faovar, bývalý konstruktér – motorář. Znal jsem ho od doby počátečního kolotoče, když jsme začínali s konstrukcí Archy.

„Rudi je s námi!“ „Sláva!“

Výkřiky se ozývaly ze všech stran.

„Nechte si ty ovace na jindy a řekněte mi, jak to vypadá s Archou,“ mávl jsem netrpělivě rukou.

„Je nám dost horko,“ přiznal Murani Faovar. „Jak jsi sám navrhoval, obrátili jsme se ke slunci čelním štítem, ale ten už je příliš horký. Povrchová teplota první vrstvy činí dvě stě, druhé vrstvy padesát stupňů.“

„Čelní štít to vydrží. Chladíte jej?“

„Přiznám se, zatím jsme to nezkoušeli. Tím si ale vedro zaneseme i do vnitřních modulů!“

„Jen to zapněte. Možná to zatím není nutné, ale teplota ještě poroste. Co radary?“

„Před námi čisto, za námi bohužel také. Myslím, že nás už nikdo nedohání. Je čas zapnout motory naplno.“

„Počkáme pár minut. Nechci brát nikomu právo na zázrak.“

„Jak jste doletěli vy?“ otázal se nás Murani Faovar.

„Vcelku to šlo,“ řekl jsem. „Přidali jsme se krátce po odletu k hangárové trojvrstvě.“

„Viděli jsme vás, když jste se připojovali. Byla ověšená těmi Ziboguskými vojenskými bestii.“

„S armádami je konec,“ řekl jsem. „Vojáci, pokud jsme je vzali na palubu, byli všichni hrozně zkroutění. Zvláště když cestou zažili ve svých lodích pěkné horko.“

„Probudili jsme na to Letel Ugiora,“ oznamoval mi Murani Faovar. „Aby na vlastní oči viděl, jak je naše slunce klidné a bezpečné. Podívej se – tamhle stojí.“

Zadíval jsem se tím směrem.

Letel Ugior stál nedaleko radarových pultů pod eskortou dvou policistů. Vypadal sklesle a nezdálo se, že by to bylo díky probuzení ze zimního spánku. Ten ostatně zatím netrval dlouho a nemohl se příliš projevit. Teprve po roce spánku bývají lidé hubení a malátní.

„S tím si chci také pohovořit,“ řekl jsem. „Ale nejprve mě pusťte k pultům »F«.“

„Prosím,“ přikývl Murani Faovar.

Došli jsme spolu k řídicímu pultu, přikrytému ochrannou pokrývkou. Byl vypnutý. Zapnul jsem hlavní vypínač.

„Jen tak mimochodem, co se tímhle pultem ovládá?“ otázal se mě Orgo Plyok.

„Dělové věže Archy,“ řekl jsem.

„Archa má nějaké dělové věže?“ vytřeštil oči.

„Ano – a teď se asi budou hodit,“ ujistil jsem ho. „Rádio je venku nejspíš k ničemu – elektromagnetický řev hvězdy přehluší zesilovače. Může navádět lodě na cíl jen na malou vzdálenost. Teď už můžeme signalizovat jen světelnými záblesky.“

Mezitím se rozjasnily dvě obrazovky. Nemohl jsem si pořád zvyknout na to, jak pomalu se rozsvěcovaly, ale zdejší obrazovky nedosahovaly kvalit pozemských ani v jednom bodě.

„Tak pozor – vyzkoušíme si ovládání,“ řekl jsem potichu.

Teplota uvnitř aktivované dělové věže dosáhla téměř dvou set stupňů. Dělové věže přesahovaly obrys čelního pancíře, paprsky rozpínajícího se slunce do nich bušily plnou silou, ale uvnitř lidé naštěstí nebyli. Napadlo mě, že se něco podobného odehrává v nechráněných lodích. Gryuly nejspíš nedoletí – tohle nemůže nikdo přežít. Kdoví zda doletí nějaké pevnosti ze Zibogu, pokud jsou ještě mimo Archu.

Zařadil jsem před ústí fotometu rozptylový filtr a nabil kondenzátory. Pak jsem fotomet odpálil.

Zablesklo se. Filtr mžikem shořel, ale laserové světlo se na něm rozptýlilo. Pozorovatel do vzdálenosti pěti miliónů kilometrů by na našem místě zaznamenal záblesk, jako kdyby na okamžik vzplála a uhasla jasná hvězda. Proti tmavému vesmíru to nikdo nepřehlédne.

Druhý filtr před druhé ústí – a další záblesk.

Třetí záblesk byl poslední. Kdokoliv se nacházel mezi Archou a Giweruzem a sledoval souhvězdí Královské Koruny, nemohl nás přehlédnout – pokud se v tom prostoru ještě někdo nachází. Obával jsem se, že mnoho očí ještě schopných vidění tam už nebude. Záblesky byly posledním signálem, řekl jsem si. Počkáme dvacet minut a pak už se nebudeme zdržovat.

Uvedl jsem fotometry do klidového režimu a nařídil vybit kondenzátory. Exploze plně nabitých kondenzátorů by způsobila stejnou katastrofu, jako zásah touto energií zvenčí. Zavolal jsem do velínů, aby v dělových věžích zvýšili intenzitu chlazení, jinak o ně přijdeme. Jakmile mi potvrdili, že rozuměli, vypnul jsem ovládací pulty.

Pohlédl jsem na poslední venkovní kamery. Byly zakryté silnými pancíři a snímaly světlo jen nepatrným otvorem, ale i tak už byl jejich obraz přesvětlený. Další clony nemohly pomoci, všechno bylo seškrčené na minimum.

Na povrchu obrovského zvětšujícího se balónu, naplněného čistým hvězdným ohněm, se zablesklo.

„Podívejte se!“ vykřikl Murani Faovar a také ukazoval na tuto obrazovku.

V ohnivém povrchu hvězdy se na okamžik propadla nepříliš velká jamka – a hned se zase zarovnal.

„Jako když kamínek dopadne do bažiny,“ zašeptala Fairlie. „Netušila jsem, že to uvidíme... a přece...“

Planetu Giweruz právě pohltilo její slunce.

=*=

V této chvíli jsem měl nucenou pauzu. Velínu vládli Giweruzané, zřejmě si vedli dobře a já jsem tu byl spíš jako jejich morální podpora. Bylo to třeba. Všichni, kdo zkázu domovské planety pozorovali, byli jaksepatří zaražení. Jenže jsem nedokázal nečinně čekat, až jak se věci vyvinou.

„Je na palubě presidentka?“ otázal jsem se šéfpilota.

„Nevím,“ řekl. „Kdyby chtěla, má do velínu volný přístup, ale ještě se tu neobjevila.“

„A někdo z vlády?“

„Většina před hodinou zasedla v sále dvě patra pod námi a jedná o něčem za zavřenými dveřmi, ale presidentka mezi nimi nebyla.“

„Zkuste ji vyvolat palubním rozhlasem,“ požádal jsem. „Tísňovými obvody!“

V případě nouze jsme mohli aktivovat bytové obrazovky i reproduktory, přerušit jakýkoli režim a přenášet jimi jen signály z centrálního zuvojde.

„Jenomže tak se každý dozví, že tu možná s námi není.“

„Tak ať se to dozvedí,“ odsekl jsem. „Obáváte se, že zůstala na Giweruzu?“

„Přesně to jsem myslel,“ přikývl.

„Pak by se to časem dozvěděli docela určitě,“ řekl jsem.

Šéfpilot Murani Faovar přivolal nejbližšího pilota, aby mu přikázal aktivovat tísnové obvody a vyvolat presidentku, pokud je přítomna.

Obrátil jsem se stranou a s šéfpilotem, Fairlií a Orgo Plyokem jsme zamířili k okraji sálu, kde dva policisté stále drželi v poutech Letel Ugiora.

„Tak se přece jen setkáváme,“ oslovil jsem ho.

Bývalý vědec se schoulil, jako by očekával pořádnou ránu pěstí do zubů. Určitě by si ji zasloužil, ale já jsem se v této chvíli už zase ovládal. Tak jednoduchý výprask mu neposkytnu! Ještě by se mohl cítit ukřivděný, to by se mu hodilo!

„Obávám se, že se žádných invazních flotil nedočkáme,“ řekl jsem jízlivě. „Není co dobývat. Planeta Giweruz před chvílí zmizela z mapy Galaxie.“

„Měl jsi pravdu,“ zachrčel Letel Ugior.

„Ano, ale ty jsi lhal,“ pokračoval jsem útočně. „Kolik lidí to stálo život? Dva miliony? Nebo deset? Vrahu!“

„Mýlil jsem se,“ ohradil se prudce.

„Zpočátku se to dalo přičítat omylu,“ nenechal jsem se obměkčit. „Ale po půl roce se objevily příznaky, které by hvězdář přehlédnout neměl. Ignoroval jsi je. Po roce už se daly pozorovat pouhým okem. Dobře jsem viděl, jak jsi v přímém televizním přenosu zbil kolegu, hvězdáře Sirty Kafona. To už nebyl omyl, to byla vědomá lež a teror. Nemohl jsi přenést přes srdce, že nemáš pravdu? Dnes kvůli tvé uražené ješitnosti po tisících hynou lidé.“

„Říkali mi, že jste naložili všechny,“ namítal.

„Všechny na pevnině Zibogu,“ přikývl jsem. „Mezitím jste ovšem vyslali bitevní lodě do války proti pevnině Evoi, přesněji *tvé* bitevní lodě, aby vraždily *naše* lidi. Nebylo v našich silách zachránit je.“

„Já jsem tu flotilu nevysílal,“ ohražoval se marně. „To bylo nařízení generálního štábu.“

„Příkaz jistě vydal někdo jiný,“ souhlasil jsem. „Ale ty jsi způsobil, že se tvoji krajané rozhodli hrozcí nebezpečí ignorovat a místo záchranných zuvojde začali stavět válečné stroje. Ty jsi své krajany zfanatizoval natolik, že do nich ochotně nasedali, aby přinášeli nevinným lidem smrt. Pro tvé lhaní a falešné sliby se vláda Zibogu rozhodla zahájit válku a promarnila poslední šanci svých lidí na život. Krev těch mrtvých lidí, a bude jich určitě přes milión, padá na tvoji hlavu. Jejich vrahem jsi ty!“

„Já jsem přece nikoho nezabil!“ vykřikl.

„Tys je zabil stejně jistě, jako kdybys každému přiložil ke spánku pistoli a stiskl spoušť. Zabil jsi je, neboť tvoje lži jim vzaly poslední naději na záchranu.“

„Válku se rozhodli vyhlásit generálové. Jako první s tím přišli Pretoj, Deleviz a Sulyz,“ opakoval marně Letel Ugior. „Já jsem byl od samého začátku proti.“

„Stavbu válečných strojů jsi ale vyvolal, to snad nepopřeš. Původně jsi tvrdil, že jsou na obranu proti mým krajanům. To bych pochopil a prominul bych ti to a kdybyste pevnosti skutečně stavěli pro pobyt v kosmu, zachránily by tisíce lidí. Vy jste je ale od počátku stavěli ne proti fiktivním kosmickým invazním flotilám, ale proti lidem Evoi.“

„To není pravda!“ vykřikl. „To je lež, opravdu měly být použity jedině proti invazi z vesmíru.“

„Té jste se nemuseli obávat,“ ujistil jsem ho. „Nevěřil jsi mi, že nejsme válečníci, budiž. Neobával jsem se, že vaše neohrabané dělové obludy ohrozí naše kosmické lodi. Už proto ne, že sem žádná nepřiletí. Obával jsem se toho, že je použijete na Giweruzu proti vlastním lidem a bylo

tomu tak. Zabil jsi nejen své krajany ale vraždil jsi i ty, kdo nám uvěřili a snažili se zachránit, co se dá.“

„Já jsem byl proti napadení Evoi,“ opakoval.

„Považuješ nás za idioty?“ opáčil jsem. „Uvědom si, máme zaznamenáno každé slovo, které jsi řekl před televizními kamerami. Mám ti je opakovat? Kdo plamennými slovy brojil proti zrádcům z Evoi, kterým je třeba dát **pořádnou lekci**?“

„Vy jste také stříleli,“ odsekl.

„Jen na území Evoi, proti vašim invazním flotilám,“ řekl jsem klidně. „Od nás to byla obrana, ne útok.“

„Napadli jste nás, věrolomně jste nás napadli,“ obvinil mě. „Nejen u vás, ale i u nás jste stříleli!“

„Na pevnině Zibogu nepadl z naší strany jediný výstřel,“ trval jsem na svém.

„Než jste mě omámili, slyšel jsem výstřely a slyšel jsem jich mnoho.“

„Stříleli jen vaši lidé,“ odsekl policista, který vědce střežil. „Já jsem tam byl. Když vaši začali střílet, zalezli jsme mezi stojící auta a počkali, než je náš uspávač uspal. Pak teprve jsme šli dál. Hlavní město Syztii jsme dobyli bez jediného našeho výstřelu. Před akcí jsem dostal padesát nábojů a na konci jsem jich padesát odevzdal. Pár zraněných bylo jen na naší straně. Neublížili jsme ani těm, kdo po nás stříleli ostrými. Nebylo to zapotřebí.“

„Protože jste použili něco zákeřného! Uspávače! Co to bylo za zbraně? Tady od toho?“

„Ano, ode mne,“ přikývl jsem. „Na rozdíl od vašich, moje zbraně nejsou krvavé. Ale to už byla jen vyvolaná reakce na vaše útoky – a na to, že jsi těm lidem bral naději.“

„Já jsem jim naopak naději dával!“ vybuchl.

„To nebyla naděje, ale falešné lži,“ namítl jsem. „Dobře jsi to věděl a příliš mnoho lidí to stálo život.“

„No tak si mě tedy zabte!“ vykřikl Letel Ugior.

„Proč?“ dotkl jsem se palcem čela. „Tady už nikomu nic nenalžeš. Jako vědec jsi skončil a nejvíce tě teď nenávidí tvoji vlastní krajane.“

„Poslyš Rudi, proč se s ním pořád dohaduješ?“ obrátil se ke mě šéfpilot Murani Faovar. „Soudit ho zřejmě nechceš, nech ho našim soudům.“

„Já se pořád snažím pochopit, co ho k tomu vedlo,“ vrtěl jsem hlavou. „Proč se proti nám postavil? Vždyť to není žádný prostáček, ale jeden ze tří největších odborníků Giweruzu.“

„Jeho lži měly tím větší váhu,“ řekl Murani.

„Ano, ale já mu věřím i to, že nesouhlasil s invazí proti Evoi. Snažil se naše lidi zesměšnit a možná i přesvědčit, ale on sám byl nestřílel.“

„Ale neřekl proti střílení ani slovo. Naopak – jeho slova o **»ušťedření lekce«** se nedala vykládat jinak než jako nabádání k válce. Věřím i tomu, že vyvolal vyslání komanda, které se tě pokusilo zastřelit. On sám nestřílel, to nechal jiným. Ale všechny přesvědčoval o tom, jak je ta špinavost spravedlivá. Ti co stříleli, budou jistě tvrdit, že oni za nic nemohou, všechno zavinil Letel Ugior a oni ho jen slepě poslouchali.“

„Možná,“ přikývl jsem. „Bude to zajímavý soud, až se budou vzájemně obviňovat.“

„Kdo koho?“ vyskočil Letel Ugior.

„Všichni zajatci,“ řekl jsem. „Generálové Pretoj, Deleviz a Sulyz, celá vláda pevniny Zibogu, příslušníci teroristických komand i mužstvo obranných pevností. Každý před soudem dostane trest za svůj díl viny. Obávám se, že největší kus toho nechutného koláče získáš ty. Tvé jméno budou vyslovovat s opovržením – a nejvíce ti, které jsi oklamal. Kdybych mohl, odsoudil bych tě sám. Ne k smrti, ale k životu ve věčném opovržení. Vystavoval bych tě za sklem a za mřížemi, aby si děti mohly prohlédnout tvář lháře a vraha.“

„Ty obludo!“ vykřikl Letel Ugior bezmocně.

Policista trhl jeho pouty, aby mu zabránil vrhnout se na mě. Ale Letel Ugior to neměl v úmyslu. Rozbrečel se jako dítě.

Pravda, zasáhl jsem ho více než krutě. On, zvyklý na obdiv a slávu, měl být najednou nejopovrženějším člověkem planety? Jenže – ten milion mrtvých jeho zaviněním, milion lidí

upálených zaživa, rozstřílených při invazi, zasypaných pod zhroucenou konstrukcí prvního zuvojde – mrtví mu odpustit ani nemohou. Nechám ho tedy zdejšími soudci. Ti už mu jen tak neodpustí!

=*=-

Naléhavá výzva pro presidentku se minula účinkem. Místo ní se do řídicího sálu dostavil ministr zemědělství. Oznamoval, že presidentka odletěla vlastním gryulem krátce poté co byl vyhlášen signál evakuace. Tvrdila, že ještě musí zařídit něco neodkladného. Na Archu zřejmě nedoletěla – a nejspíš zahynula.

Od našeho posledního světelného signálu uplynulo osmnáct minut. Teplota vnější vrstvy čelního pancíře dostoupila tří set dvaceti stupňů. Teplota první olověné vrstvy dosáhla sto padesáti stupňů. Olovo ještě neteklo, ale brzy bude.

„Přidáme?“ zeptal se mě Murani Faovar.

„Myslím, že teď už nikdo nedoletí,“ přikývl jsem. „Ale raději chvíli počkáme, řekněme dvě minuty. Doletěl na Archu velitel Ziboguské flotily? Jestli tady někde je, sežeňte ho. Ať si připraví seznam lodí jeho flotily.“

„Ty se s ním chceš zabývat?“ podivil se Orgo Plyok.

„Když se toho ujmeš ty, nebudu proti. Zjistěte, kolik jeho lodí se na Archu nedostalo.“

„To je snad v této chvíli jedno,“ podotkl Murani Faovar.

„Já si tím tak jistý nejsem,“ zpražil jsem ho.

Tentokrát se na výzvu podanou tíšňovými okruhy okamžitě přihlásil současný šéfpilot hangárové trojvrstvy. Slíbil, že k nám pošle s eskortou generála Pretoje.

„To je ten, co o něm mluvil Letel Ugior,“ připomněl Orgo Plyok. „Prý může za všechno to střelení.“

„Uvidíme,“ řekl jsem nepřítomně.

Na radarové obrazovce dva metry ode mne se objevil odraz od letícího objektu. Objekt nás doháněl. Podle velikosti to mohla být jediná některá ze Ziboguských pevností. Obraz byl pokrytý šumem, radary už také přestávaly fungovat.

„Poslední opozdilci,“ ukázal jsem je Murani Faovarovi.

„Ti mají ale štěstí!“ ukázal mi na hodinky.

Moje poslední lhůta právě vypršela...

=*=-

Objekt se brzy objevil na čelních obrazovkách, proletěl kolem nich a opět se objevil na zadních. Bylo vidět, že jsou to dvě čelně spojené Ziboguské pevnosti.

„Napadlo je to velice dobře,“ pochválil jsem je.

„Co je napadlo?“ zeptala se Fairlie. Ani ostatní kolem nás to zřejmě nechápali.

„Spojit se,“ vysvětlil jsem. „Aspoň v jedné stíněné pevnosti teplota nevystoupila nad mez únosnosti – a přežili to.“

Obě pevnosti se zakrátko připojily k hangárové vrstvě.

„Nevím jestli byli poslední,“ připomenul Murani Faovar, „ale budeme-li ještě čekat, vidím to černě i s námi.“

„Máš pravdu,“ přikývl jsem. „Zapněte plný výkon motorů. Jak jsou na tom elektrárny?“

„Všechny jedou naplno,“ ujistil mě hlas zprostřed sálu.

„Tak jedeme,“ přikývl jsem. „Nemůžeme na nikoho čekat. Nejspíš už tam nikdo není. A pokud je – má prostě smůlu.“

Slunce se zatím roztáhlo, takže se podobalo kopacímu míči, viděnému z jednoho metru. Jeho okraj nebyl hladký, jak se jeví ve večerních červácích. Ježilo se dlouhými plameny, které z něj šlehaly do všech stran a doháněly je další a další jazyky ohně.

Archa se zbývajícími obyvateli Giweruzu vyrazila do kosmické tmy plnou silou svých motorů. Girrigy byly schopné dodat jí akceleraci až tři sta Gé. To by každého nechráněného člověka okamžitě rozdrtilo na kaši, kdyby baporgy tento drtící lis nezmírnily na pouhé jedno Gé – takže uvnitř nebylo znát, že letíme vesmírem. Větší zrychlení však už nebylo možné – dosáhli jsme technické meze veškerých konstrukčních prvků.

Slunce se roztahovalo mnohem rychleji. Žádné omezení tří set Gé pro jeho povrchové vrstvy neplatilo a čelo ohně jistě dosáhlo krátce po výbuchu rychlosti, jaká bude pro Archu ještě dlouho

nedostupná. Záleželo na tom, zda stejně, nebo raději větší rychlosti dosáhneme dříve, než nás to peklo dožene. Pokusil jsem se navázat spojení s modulem Strážce a když se mi to po chvíli podařilo, propojil jsem svůj náramkový komunikátor s jeho počítačem.

Dozvěděl jsem se, že Archa dosahuje rychlosti dvanácti tisíc kilometrů za sekundu a že se od Giweruzu vzdálila přes dvě stě miliónů kilometrů, tedy právě 666 světelných sekund. Ještě že Giweruzané nesdíleli naši náklonnost k magii čísel. Byli jsme teď od středu slunce dvojnásobně vzdáleni než když jsme byli na planetě, ale oheň se k nám neustále blížil. Pro počítač z toho byla poměrně jednoduchá rovnice. Předpokládal jsem, že čelní vlna ohně už je maximálně urychlená. My sice letíme pomaleji, ale brzy se tyto rychlosti srovnají a pak se začneme vzdalovat. Jak bude od nás čelo ohně vzdálené? Na tom by mohlo záviset všechno. Vyšlo mi, že se od čela ohně začneme vzdalovat, když od nás bude ještě sto až sto dvacet světelných sekund daleko. I když se nedostaneme do vrstev ohně, sálavé teplo rozpínajícího se slunce nás nejspíš pořádně připeče, ale vydržet – vydržet bychom to měli.

„Myslím, že teď už jsme tu zbyteční,“ obrátil jsem se na Fairlii a Orgo Plyoka. „Mělo by tu být nějaké odpočívadlo, půjdeme si asi lehnout.“

„Teď, v takové chvíli?“ otrásl se Orgo Plyok.

„Letíme pětadvacetinou rychlosti světla,“ řekl jsem nepřítomně.

„Neuvěřitelná rychlost,“ řekl Orgo Plyok. „Ale co to má znamenat? Prcháme sice před výbuchem slunce, ale jak se zdá, plameny se k nám pořád blíží. A ty chceš spát?“

„Zatímco my se ženeme čím dál rychleji, síla hvězdy bude naopak slábnout. Když jsme startovali, mělo čelo ohně proti nám hroznou převahu v rychlosti, ale tu dosihneme. Zvýšili jsme akceleraci na maximum. V této chvíli plameny slunce ještě díky expanzi stlačeného plynu zrychlují, ale už ne tak zběsile, jako na počátku. Už teď jsme více než dvojnásobně daleko od středu hvězdy, než jsme byli na planetě Giweruz.“

„Jenže slunce se neustále zvětšuje,“ ukázal Orgo Plyok prstem na obrazovku. „Giweruz už pohltilo.“

„Ano, máš pravdu,“ pohlédl jsem na komunikátor.

„A ty chceš v takové chvíli spát? To nechápu.“

„První fáze útěku je za námi,“ řekl jsem klidně. „Jsme na palubě Archy a zrychlujeme. Teď se nejbližší hodinu, snad i dvě, nebude dít nic zajímavého. Musíme je využít, abychom po těchto dvou hodinách byli schopní činnosti.“

„Aha,“ zamyslel se. „Máš pravdu.“

Požádal jsem šéfpilota Murani Faovara, aby nás zavolal, kdyby se mu cokoliv nezdálo. Potom jsme se my tři obrátili k východu ze sálu.

„A co máme dělat s tímhle?“ ukázal na Letel Ugiora.

„Co chcete,“ dotkl jsem se nerozhodně palcem čela. „Já bych ho nebudil. Ale když už je vzhůru, nechte ho tu. Ať se dívá, jak to jeho naprosto stabilní slunce vyvádí. Mohli byste mu jako společníka probudit toho teroristu, co se mě pokusil zastřelit, aby přede mnou zachránil svět. Ať se i on na vlastní oči přesvědčí, kdo z nás dvou měl pravdu.“

Letel Ugior měl hlavu svěšenou a díval se do země.

Sotva jsme vyšli ze sálu do boční chodby, dohonila nás sotva dvanáctiletá dívenka a nabízela se, že nás odvede do hotelu Kornug, sotva padesát metrů odtud. Měla žlutozelené vlasy jako Fairlie, oblečená byla do tuniky mladších dívek, než ji vymění za kombinézu nebo tuniku dospělých.

„Hotel vede máma s tátou,“ ujistila nás.

„A proč nejsi u nich?“ usmál jsem se na ni.

„Gleťu povídal, že jste v řídicím sálu. Tady se tyhle zvěsti rozkřiknou rychle. Řekla jsem si, že budete určitě unavení.“

„Tady smí běhat děti po řídicím sále?“ podivil jsem se.

„To se ví, že ne,“ odvětila. „Však jsem na vás musela za dveřmi dlouho čekat. Jenže pak za mnou přišel Gleťu a málem jsem vás propásla.“

„Kde máš toho Gleťu?“ usmál jsem se.

„Brácho, poběž!“ vykřikla dozadu. „Oni tě nevyhodí!“

Ještě o hlavu menší bratříček s tmavozelenými, nakrátko ostříhanými vlasy, vyhlédl ze dveří pro montéry. Váhavě došel až k nám.

„Nezdržuj, brácho,“ pokárala ho dívka.

„A jak vlastně říkají tobě?“ zeptala se jí Fairlie.

„Já jsem Ozea,“ narovнала se hrdě.

Dveře do sálu se opět prudce otevřely a vyběhl z nich jeden z pilotů.

„Tady jste!“ vykřikl, když nás spatřil.

„Stalo se něco?“ vzhlédl jsem k němu.

„Musíme pomoci... prezidentka... umírá. Byla v poslední pevnosti, v té dvojité. Všichni tam umírají. Pomozte jim...“

„Promiň, Ozeo,“ řekl jsem vážně. „My se sem vrátíme.“

„Zavolejte nám obsluhu výtahů!“ řekl jsem pilotovi.

„Už to zařizují,“ vyhrkl.

Zamířili jsme všichni tři k nejbližší výtahové šachtě.

=*=

Druhá ukázka

Náhle se celou nemocnicí rozlehl silný hlas, vycházející z reproduktoru palubního rozhlasu.

„Voláme všechny lidi! Kdokoliv z vás ví, kde se nachází Rudi, vyříd'te mu, ať se ihned vrátí do centrálního velínu na konzultaci. Máme tu velké problémy. Opakuji...“

„A sakra,“ ulétlo mi. „Fairlie, Orgo, běžíme do centra, něco se děje.“

„Zapomněli jsme na zvony pekelné,“ řekla Fairlie tiše.

Rychle jsme ujížděli do centra.

Správci výtahů byli v pohotovosti a výtahy měli připravené. Zbývalo jen proběhnout krátké přechodové úseky. Během každé cesty výtahem jsme se stačili vydýchat, takže do centrálního velínu jsme doběhli v pohodě.

„Rudi, je to čím dál horší,“ vítal nás šéfpilot Murani Faovar. „Teplota čelního štítu stoupla nad všechno očekávání a začínají nám selhávat některé čelní kamery.“

„Kolik tam je?“ zeptal jsem se věcně.

„Tisíc stupňů. Štít žárem taje.“

To bylo skutečně na pováženou. Znamenalo to, že povrch Archy je na čelním štítu rozpálený do bílého žáru, ale co je horší, některé vrstvy už jsou asi roztavené, nebo změněné v páry. Olovo teče, asphalt se dávno vypařil. Při stavbě jsme méně odolné materiály obezřetně zapouzdřovali do kovových obalů, ale co se dnes dělo na povrchu štítů, to nikdo z nás netušil.

„Rychlost Archy?“ zeptal jsem se úsečně.

„Třicet osm tisíc.“

„To už je více než desetina rychlosti světla,“ řekl jsem udiveně. „Že by se rozpínala tak rychle?“

„Nemáme čelní kamery,“ řekl ustaraně Murani Faovar. „Všechny pevné jsou vyřazené, zbývá nám několik výsuvných, ale jen díky tomu, že jsme je zasunuli do chráněných pouzder a nepoužíváme je.“

„Orgo, pokus se změřit, jak daleko je od nás čelo ohně, já se soustředím na spektrální rozbor,“ žádal jsem přítele.

„Máme vysunout některou z kamer?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Postačí na jednu nebo na dvě vteřiny. Změřte to a opět ji zasunete.“

Murani Faovar přikývl. Namířil jsem na obrazovku vstupní kameru svého komunikátoru a zadal, nač se má soustředit. Současně jsem navázal spojení s počítačem Strážce a nařídil mu monitorovat do paměti všechno, co stihne zachytit.

Murani Faovar vysunul kameru a odkryl její čelní štít.

Na okamžik jsem spatřil něco úžasného. Ohnivá koule zaujímal tři čtvrtiny záběru kamery. Vypadalo to, jako bychom se chystali přistát na planetě z čistého ohně. Jenže povrch pod námi připomínal rozbouřené ohnivé vlny a neustále se k nám přibližoval. Bylo to vidět i během krátké chvílky.

Murani Faovar vrátil kameru do trupu a uzavřel za ní štít. Na poslední chvíli – kontrolka přehřátí už svítila.

„Co ty na to?“ obrátil se ke mně.

„Jak je to od nás daleko?“ zeptal jsem se Orgo Plyoka.

„Děsně blízko,“ odpověděl ustaraně. „Necelou světelnou minutu.“

Čili jen šedesát vzdáleností ze Země na Měsíc. To je v kosmickém měřítku skoro nic.

„Rychlost to má pořád větší než my,“ dodal jsem. „Ne o moc, ale... zastavte atomové elektrárny v povrchových zuvojde. Havarijní tyče obou okruhů, dochladit reaktory, ať se neroztaví – a evakuovat obsluhu.“

Bylo to na poslední chvíli. Dalo se tam očekávat přehřátí i zvýšená radiace. Reaktory byly za silnými pancíři, ale jejich nestabilita by znamenala nebezpečí exploze, která by zničila nejen reaktory, ale i sousední moduly. Zastavit je a zabezpečit havarijními tyčemi byla jediná možnost, jak předejít úplné zkáze.

„Povrchových elektráren je víc než tři čtvrtiny!“ zděsil se Murani Faovar se všemi, kdo nás sledovali.

„Vnitřní atomové elektrárny nám postačí,“ řekl jsem, ale hlas mě zradil. Nebyl jsem si tak jistý, co se stane. Kdo by za takové situace nebyl nervózní? Teď šlo opravdu o krk. Měl jsem na komunikátoru před sebou tři veličiny. Vzdálenost od stěny ohně, rychlost, s jakou se k nám pořád přibližovala – a derivaci této rychlosti.

Neustále jsme zrychlovali na maximální tah všech motorů, ale i když jsme z vnějšího pohledu vyvíjeli zrychlení větší než tři stovky Gé, nestačilo to. Někde ve výpočtech byla asi chyba, na počátku jsem přece spočítal, že nás to nedožene. Ale kdo něco věděl o pochodech uvnitř vybuchující hvězdy? Čelo ohně muselo i teď něco urychlovat, jinak bychom je nechali daleko za sebou. Byla za tím ničivá exploze jádra, nebo jen pozvolná expanze žhavých plynů? Buď jak buď, oheň se k nám pořád přibližovala, ačkoliv jsme náš už tak šílený let neustále zběsile zrychlovali.

„Nechte vypnout osvětlení ve sklenících. Když to dopadne dobře, bude to na pár hodin, to rostliny vydrží. Vypněte osvětlení chodeb až na nouzová světla. Všechnu energii teď potřebujeme pro motory. Připravte evakuaci lidí z okrajových zuvojde, bude tam možná horko. Odčerpějte z nádrží palivo, mohlo by se žářem vznítit. Motory mohou pracovat bez místních měničů, elektrinu jim dodají přírady ze sousedních modulů. Snad vydrží i žár – měly by... ale palivo by mohlo explodovat...“

„S tím jsme nepočítali,“ řekl Murani Faovar.

„Nepočítali,“ souhlasil jsem. „Vypadá to, že nás hvězdný oheň dohání.“

„Takže shoříme?“ vykřikl Orgo Plyok.

V sále bylo ticho. Všichni viseli očima na mně.

„Nevím,“ řekl jsem. „Už jsem jednou v plamenech hvězdy byl a přežil jsem, ale kdo chce po mně jistotu, toho asi zklamou. Okrajové oblasti plamenů jsou vždycky chladnější i řidší než vnitřek hvězd. Tepelná kapacita kovových pancířů je veliká a navíc jsou chlazené, ale sálavé teplo slunce je děsivé a když to všechno sečteme, pak teplota pancířů musí narůstat. Hodně záleží na tom, jak dlouho to bude působit. Minutu podle mě vydržíme bez problémů. Kdyby to ale mělo trvat hodinu, přijdeme o jednu, možná o dvě povrchové vrstvy. Pět hodin bychom nejspíš nepřežili ani v samotném centru Archy. Musíme doufat. Podle mých odhadů to nemůže tak dlouho trvat. Plameny se k nám sice pořád blíží, ale jejich rychlost už nestoupá, my naopak neustále zrychlujeme a brzy se začneme od stěny ohně vzdalovat. Teplota povrchu modulů smí přesáhnout dva tisíce stupňů, ale ne víc. Pro jistotu začněte svolávat velíny okrajových modulů, aby zachránili lidi, i jejich sousedy, aby uprchlíky vzali na palubu.“

„Použijeme palubního rozhlasu?“ optal se mě nerozhodně šéfpilot Murani Faovar.

„Až za chvíli,“ řekl jsem. „Nejprve zatelefonojte obsluze atomových elektráren. Jinak riskujete, že vám obsluha uteče od zapnutých reaktorů a nechá je explodovat.“

„Ono to i tak bude vypadat jako šílený úprk,“ povzdychla si Fairlie.

„Proč vypadat? Je to úprk, dokonce bych řekl zběsilý, aby se všichni dostali pryč. Ti lidé tam nechají své zásoby potravin i vzduchu, zachrání jen co budou mít u sebe. Všem nám bude bez jejich zásob hůř – ale co jiného teď můžeme udělat?“

„To je ono! Co můžeme dělat?“ vyhrkl Murani Faovar.

„Dokud jdou motory, musíme je nechat pracovat. Všechno teď visí na nich a na elektrárnách. Čelo ohně zpomaluje, my zrychlujeme.“

Děvčata od telefonů začala vyřizovat příkazy do řídicích velínů jednotlivých zuvojde.

„Tak co?“ obrátil jsem se směrem, kde policisté pořád drželi skleslého Letel Ugiora. „Absolutně stabilní sluníčko – jen nás trošku připaluje. A to už jsme daleko za oběžnou dráhou poslední, ještě donedávna ledové planety, teď už také potopené v tom moři ohně.“

„Už jsem ti přece řekl, že máš pravdu!“ vybuchl. „Prosím tě, dělej něco! Na co čekáš? Chceš nás v tom nakonec nechat?“

„Potíž je v tom, že já už také víc nedovedu,“ řekl jsem nepřítli hlasitě.

„Jak to – víc nedovedeš?“

„Teď už to nezávisí na tom, co udělám nebo neudělám. Co muselo být udělané, buďto udělané je, nebo není. Dělali jsme, co jsme mohli. Teď se jenom ukáže, jestli to stačilo.“

Jak vojsko démonů oheň se valí,
utečte, lidi, jim s cesty!
Nikdo však neslyší, nevidí ani...
čelní štít kryje ty běsy...

potichu odřikávala Fairlie.

„Necháš toho, sakra!“ vybuchl jsem na ni. Ihned umlkla.

Čelní štít v té básni nebyl, ten si tam vložila sama. Sedělo to - ale vytočila mě tím. Sakra, já přece nesmím šilet! I když to vypadá zle! Jestli se sesypu i já, sesypou se všichni!

„Čelní štít je v kritickém stavu,“ vykřikl pilot, pověřený sledováním jeho stavu.

„Jak to tam vypadá?“ zeptal jsem se ho. „Vím, není to žádná legrace, ale nezajímá mě okamžitý stav, jenom tendence.“

„Zhoršuje se to,“ řekl pilot. „Teplota štítu dosáhla tisíc pět set stupňů – a stále stoupá.“

„Volali z druhé vrstvy,“ ozvala se jedna z telefonistek mezi řečí. „V modulu DF osm tisíc šest set dvanáct vybuchlo B-palivo. Všechno tam hoří, kdo mohl, utekl k sousedům, ale asi tisícovka lidí to nestihla a zřejmě uhořela...“

„Teď už je asi čas na palubní rozhlas,“ rozhodl jsem. „Znamená to – spas se kdo můžeš. Bylo by dobré, kdyby piloti a policisté sousedních vrstev udržovali pokud možno pořádek, i když tam nejspíš vznikne panika.“

„Ale co uděláme, když to nepomůže?“ zeptal se Murani Faovar. „Budeme se stahovat ke středu Archy, zatímco okrajové moduly budou hořet?“

„Musíme jim trochu vypomoci,“ řekl jsem. „Vypadá to sice proti předpisům, ale nechte otevřená vrata mezi okrajovými a nejbližšími sousedními zuvojde. Bylo by dobré natáhnout tam nouzová potrubí a prohánět jimi aspoň vzduch s vodní mlhou. Pomůže jim to s chlazením.“

„Jenže riskujeme, že brzy přijdeme i o ty další.“

„Musíme riskovat. Podle mě půjde o pár minut. Archa se nesmí příliš zmenšit, jinak v ní neudržíme životní podmínky pro lidi pro zbytek letu.“

„A co zadní stěna Archy?“

„Tam je to zatím nejvíce chráněné a kromě toho tam jsou převážně nákladní lodi.“

„Kdyby nás čelo ohně dostihlo, dostanou se i tyto lodi do plamenů. Jsou tam chladicí zuvojde se spícími lidmi, kteří nikam neutečou!“

„Chladicí moduly jsou v kterémkoli směru v hloubce aspoň tří vrstev od okraje a spíše na zadním konci Archy. Nemusíš mít o ně zatím starosti.“

„Pár chladících je až na konci Archy,“ připomněl mi Orgo Plyok.

„Snad jsou tam i místní záchranáři!“ odsekl jsem. „Jistě nesedí s rukama v klíně! Možná by je měl někdo popohnat, zkuste to někdo!“

Došlo mi, že v tak vypjaté situaci může každý propadnout panice a utéci. Pak by ti lidé uhořeli, ze zimního spánku se sami nevzbudí. Tolik jich může zahynout? Dvacet tisíc? Milion? I když – ve chvíli, kdy jde absolutně o všechny, nemůžeme pro ně dělat téměř nic...

„Okrajové elektrárny stojí,“ oznámil mi mladý chlapec od atomových techniků. Říkal to s hrůzou, i když se snažil, abychom to na něm nepoznali. Také ho prozrazoval jen příliš nejistý hlas.

„Mám tam bratra,“ dodal omluvně. „Volal jsem ho, ale nehlásí se.“

„Třeba už je v bezpečí,“ pokusil jsem se ho povzbudit.

„Parui by neutekl,“ řekl s určitostí chlapec.

„Teplota druhé vrstvy štítu je tisíc stupňů!“ oznamoval mi Murani Faovar.

„A první vrstva?“

„Čidla ukazují nulu. Nejspíš shořela. Možná jen čidla, možná celá vrstva.“

„Takové chvíli říkáme na Zemi okamžik pravdy,“ řekl jsem nepřiliš hlasitě. „Teď se ukáže všechno.“

„Přerušilo se spojení s fotometnou věží,“ oznamoval mi chlapec, kterého jsem posadil k tajnému řídicímu pultu. „Co mám dělat? Tady už není co sledovat.“

„Dojdi si něco sníst,“ usmál jsem se na něho. „Vrátíš se sem za půl hodiny.“

Nechtěl jsem mu říkat naplno, že tu už nebude mít nic na práci – pokud do té doby bude velín vůbec existovat. Dělové věže Archy jsme zřejmě odepsali. Protimeteorická ochrana zkrátka nebude, spolehneme se tedy opět na čelní štít. Co ještě?

„Hangárová vrstva! Na zadních obrazovkách je oheň!“

Pohlédl jsem na zadní obrazovky, které dosud ukazovaly jen tmou posetou miliony hvězd. Teď tam byla oranžová mlha. Čelo hvězdného ohně Archu dohonilo – a obklopilo. Kéž by to byl jen ojedinělý jazyk ohně, vystřelený dopředu! Centrální velín se ani neotřásl, ale spotřeba motorů náhle vzrostla. Mohlo to být tím, že nám hmota plamenů klade fyzický odpor? Nebo jsme se dostali příliš blízko rozpínajícímu se jádru hvězdy – a to nás chce pohltit působením obyčejné gravitace?

Přidržel jsem nohu na podlaze. Žádné chvění. Podle přístrojů Archa akcelerovala stále svým maximálním zrychlením. Tři sta Gé – je to dobrý stroj, ale co se děje právě teď kolem, to jsme přece jen nečekali. Nezbývá nám než doufat. Ta miliarda motorů ještě běží, ještě nás táhne ven z pekla. Dokud nevysadí, je naděje. I když – zřejmě už ne pro všechny...

„Povrchová teplota se skokem zvýšila a pořád to roste!“ pokračoval hlas z některého ze zadních zuvojde. „Pancíře mají tisíc stupňů!“

„Opusťte zadní zuvojde,“ nařídil jsem palubním rozhlasem pomalu jako další nouzové hlášení.

Obrátil jsem se ke svému komunikátoru.

Měl ještě spojení s palubním počítačem Strážce, ale tam to vypadalo podobně. Posádka Strážce už utekla do hlouběji položených modulů. Teplota v okrajových místnostech dosáhla tří set stupňů, začaly hořet snadno zápalné materiály. Požární čidla do těch místností vstříkla vodu, ale bez soustředěného hašení to nevypadalo dobře. V okrajových modulech na bocích Archy to vypadalo ještě hůř.

Palubní počítač tvrdil, že Archa dosáhla rychlosti padesáti tisíc kilometrů za sekundu. Šestina rychlosti světla – a pořád to nestačilo.

„Na zadních obrazovkách je zase vesmír!“ vykřikl kdosi s netajenou radostí v hlase.

Mrkl jsem tam. Nebyla to pravda, zadní obrazovky pořád ukazovaly růžovou mlhu, která byla vlastně povrchem slunce. Ale pak ta mlha zřídla a zmizela. Ještě jednou se objevila a opět se ztratila. Obrazovka ukazovala rozmazané hvězdy na černém podkladě, kamery byly popálené, divil jsem se, že vůbec ukazují.

Oranžová mlha se tam nevrátila. Konečně jsme vyrovnali rychlost s rychlostí čela ohně. Archa, neustále akcelerující poctivými třemi sty Gé, se vytrhla z povrchových vrstev rozpínajícího se slunce – a začala se od nich pomalu vzdalovat.

=*=

Konec ukázek